

Koning Willem II

LANG GELEDEN VIERDE het hele land feest. Koning Willem I was al 25 jaar koning. Het volk was blij. Maar de koning zelf keek niet vrolijk. Hij zei: 'Ik vind 25 jaar lang genoeg. Ik houd er niet van om elke dag met ministers te moeten praten. Ik stop er maar eens mee. Dan heb ik meer tijd voor leuke dingen, zoals zakendoen. Nu is mijn zoon aan de beurt om koning te worden.' Zo kreeg ons land een nieuwe koning: koning Willem II.

Ook de nieuwe koning deed zijn best om een goede koning te zijn. Maar wat een verschil met zijn vader! Willem II hield niet van zakendoen. Hij was geen koopman, hij was een koper! Hij kocht alles wat hij mooi vond. Hij liet de prachtigste renpaarden komen en hij kocht schilderijen die door de beroemde schilder Rembrandt waren geschilderd.

Koning Willem II had een bijzondere vrouw. Ze was een Russische prinses. Haar naam was Anna Paulowna. Willem en Anna kregen vier kinderen. Daar was natuurlijk ook een Willem bij. Dat prinsje kon, als hij later groot was, op zijn beurt ook weer koning worden.

De koninklijke familie woonde in een prachtig paleis. Maar koning Willem vond het paleis nog lang niet prachtig genoeg. Er werden dure meubels

gekocht. Er kwamen mooie kleden op de vloer. Het kon niet op! De koning was ook gek op dieren. En omdat hij toch geld genoeg had, liet hij de bijzondere dieren uit andere landen overkomen: giraffen, kamelen en antilopen. De tuinen van het paleis stonden vol met hokken. In de vijvers zwommen zwarte zwanen. Pauwen zetten er hun mooiste veren op.

De koning had het zo druk dat hij aan regeren niet toekwam.

Een van de ministers, Thorbecke, maakte zich daar erg kwaad over. Hij riep op een dag tegen zijn collega's: 'Nu moet het afgelopen zijn. Deze koning lijkt meer op de directeur van een museum. En zijn paleis is net een dierentuin.'

'Ach, laat hem toch,' zeiden de andere ministers.

'Niks ervan,' zei Thorbecke. 'De koning maakt al het geld op. Straks gaat ons land nog failliet!'

De andere ministers knikten met hun wijze hoofden. 'Je hebt gelijk,' zeiden ze. 'Deze koning doet wat hij wil. Hij is erg duur. Maar wat kunnen we eraan doen?'

'Ik stel voor om een nieuwe wet te bedenken,' zei Thorbecke. 'In die wet schrijven we dat de koning niet langer kan doen wat hij zelf wil. De leiding van het land is voortaan in handen van de regering:

de ministers en de Tweede Kamer.’
Dat vonden de andere ministers een goed idee.
Ze legden het voor aan de koning.
‘Majesteit,’ zei Thorbecke, ‘wij hebben een wet
gemaakt. Wilt u hier uw handtekening zetten?’
‘Lees eens voor wat erin staat,’ zei de koning.
Thorbecke begon voor te lezen: ‘De gewone mensen
krijgen meer te vertellen. Ze mogen een regering
kiezen. De regering is de baas van het land.’

‘Ho, stop maar!’ riep de koning uit. ‘Ik vind het niks.
Er is niet voor niets een koninklijke familie. Een
koning is de baas.’
De ministers vertrokken teleurgesteld naar huis.
Alles bleef zoals het was.

Niet veel later maakte de koning een lange wande-
ling door de tuinen van zijn paleis. Hij gaf de
giraffen te eten en hij speelde met zijn hond. Daarna
wandelde hij door de zalen van zijn paleis. Hij keek
naar de prachtige schilderijen.

Had ik maar wat meer tijd voor mezelf, dacht
de koning, dan kon ik op reis gaan om nieuwe
dieren te vinden en nieuwe schilderijen te
kopen.

Die dag nam de koning een besluit. Hij liet
minister Thorbecke komen en zei: ‘Ik heb nog
eens goed nagedacht. Koning zijn kost veel tijd.
Kunnen we niet met elkaar samenwerken? Ik blijf
de koning, maar jullie hebben de leiding.’

Minister Thorbecke was aangenaam verrast.

‘Wat fijn dat u van gedachten bent veranderd!’
riep hij. ‘Wilt u dan nu uw handtekening zetten
onder de nieuwe wet?’

Koning Willem knikte. En zo kreeg ons land in het
jaar 1848 een nieuwe wet. Daarin stonden goede
afspraken over het regeren van het land. Iedereen
was tevreden. Ook de koning, want nu had hij
genoeg tijd om naar zijn schilderijen te kijken en
voor zijn bijzondere dieren te zorgen.

En zo... is het echt gebeurd.